

Краса природи в слові ожила (Образ ліричного героя, його емоції і почуття у творчості Богдана-Ігоря Антонича). 5 клас

Який чарівний світ навколо нас! Він озивається до кожного сотнями, тисячами звуків. Тонкі ніжні листочки шелестять на вітрі, дзюрчить чисте джерельце, лунко падають на землю великі краплі дощу. Природа також дарує нам розмаїття кольорів. То вона огортає землю ніжною близиною снігу, то обсипає яскравими барвами весняних і літніх квітів, то обдаровує її осіннім червоним золотом. Кожен день приносить щось нове у світ, який нас оточує. Щаслива та людина, яка вміє помічати ці зміни, передавати художнім, словом романтику природи, відчувати себе її частинкою.

У своїх віршах «Весна», «Назустріч» Б.-І. Антонич пише: «Росте Антонич і росте трава», «росте хлоп'я, мов кущ калини». Дійсно, існує схожість у тому, як зростають молоді травинки чи пагінечка малини і дитина. Спочатку вони маленькі та ніжні, бояться холоду і сильного вітру, життєвих незгод, але потім міцнюють і стають сильними. У кожному з віршів поета наявна людина, яка є частинкою природи. Ми розуміємо, що це він сам росте із травою, з кущем малини, запрягає сонце, аби виїхати назустріч весні, іде розсіяний і босий з сонцем на плечах.

Та й сама природа у віршах Б.-І. Антонича теж схожа на людину, повторює її дії. Ластівки не просто літають, а записують початок дня. То не дощ іде, а хтось стовк на друзки синє небо й обсипає ними світ. Ранок у поета перетворюється на прудке циганча, що стрімко вискакує з води. Ранковий зблідливий місяць стає схожим на затертий часом старий гріш. Так кожен рядок поезії перетворюється на невеличку ніжну акварельну картину.

А ще вірші Б.-І. Антонича звучать. У них варто нахилитися до землі, щоб почути найтаємничіші слова. Тут дзвенять на шляхах підкови, зміяста ріка має співуче дно, шлях дзвенить, мов мідь, вітри хвилясто хлюскають.

Чарівний світ природи, змальований у поетичних творах Б.-І. Антонича, примушує по-іншому подивитися на все, що нас оточує. Виникає потреба замислитися: як я сприймаю природу, серед якої живу? Адже навіть звичайні дерева, квіти, птахи, виявляється, можуть «розповісти» дуже багато. Варто лише придивитися пильніше. І тоді квітучий кущ ромашок у саду перетворюється на зграйку дівчаток у віночках. Стара розлога тополя обабіч дороги стає задуманою бабусею, яка обгорнулася великою зеленою хустиною, а хмари в небі перетворюються на химерні фортеці, замки, на чудернацьких тварин і птахів. Варто лише частіше дивитися на все, що оточує нас на землі і на небі.